

Sygn. akt: I C 1596/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Paulina Warchoń

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A w W.

przeciwko E. W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej E. W. na rzecz powódki (...) S.A w W. kwotę 4.485,30 zł (cztery tysiące czterysta osiemdziesiąt pięć złotych 30/00) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.10.2018 r. do dnia 19.03.2019 r. przy czym zasądzoną należność rozkłada na 28 rat po 150 zł każda i jedną ratę w wysokości 135,30 zł płatnych do 15 dnia każdego miesiąca kalendarzowego, poczynając od miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpi uprawomocnienie się orzeczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat.

2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 1596/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanej E. W. kwoty 4.485,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umów pożyczki, zawartych z pozwaną, wskazując, że pozwana nie wywiązała się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwaną nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Pozwana E. W. ostatecznie nie kwestionowała zadłużenia w powodowym banku ani co do zasady, ani co do wysokości. Wskazywała, że podejmowała ze stroną powodową próby ugodowego rozwiązania sporu, w szczególności w zakresie zmniejszenia wysokości poszczególnych rat. Podniosła, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, utrzymuje się z emerytury i nie starcza jej na życie. Dodała, że nie kwestionuje umów pożyczek, ani wszystkich postanowień wynikających z umów.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17.08.2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną E. W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), zgodnie z którą pozwana zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 2.101,03 zł. Jednocześnie w dniu 19.11.2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną E. W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), zgodnie z którą pozwana zobowiązała się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 6.938,33 zł.

(dowód: umowy pożyczki gotówkowej – k. 7-14v, wniosek o pożyczkę- k. 15-18v)

Pozwana nie wywiązała się w całości z zawartej umowy pożyczki. Do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z w/w umów zawartych z powodem pozostała kwota 4.485,30 zł. **(dowód: okoliczności bezsporne)**

W dniu 22.03.2018 r. powód wypowiedział pozwanej zawarte umowy pożyczki. Pismem z dnia 27.04.2018 r. wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej pozwem. Pozwana wielokrotnie deklarowała dokonywanie konkretnych wpłat na poczet spłaty zadłużenia, które nie doprowadzały do regulowania należności.

(dowód: wypowiedzenie umowy- k. 45, przedsądowe wezwanie do zapłaty- k. 20)

Pozwana utrzymuje się z emerytury w wysokości 678 zł, mieszka z siostrą, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Zaciągnięte pożyczki miały być przeznaczone z jednej strony na transport ciała zmarłej matki do W., z drugiej zaś strony na koszty utrzymania samochodu, należącego do siostry pozwanej. Pozwana wielokrotnie podejmowała próby zmniejszenia wysokości poszczególnych rat. **(dowód: okoliczności bezsporne)**

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał bezsporny. Pozwana nie kwestionowała posiadanego u powoda zadłużenia, ani nawet jego wysokości, domagając się jedynie zmniejszenia wysokości poszczególnych rat. Owe bezsporności wynikają z zalegających w aktach dokumentów, w szczególności umów pożyczki gotówkowej, jak i z twierdzeń samej pozwanej.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając na względzie, że pozwana nie podnosiła okoliczności, mogących poddać w wątpliwość twierdzenia powoda o istnieniu zobowiązania i jego wysokości, Sąd uznał za celowe i zasadne orzeczenie jak w pkt I sentencji.

Jednocześnie Sąd zajął się kwestią rozłożenia należności na raty, a to z uwagi na twierdzenia pozwanej co do wysokości zadłużenia oraz sytuacji rodzinnej i materialnej pozwanej. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. W realiach niniejszej sprawy Sąd, w oparciu o treść przepisu art. 320 k.p.c. rozłożył zasądzone roszczenie na miesięczne raty w wysokości 150,00 zł każda (28 rat) i jedną ratę w wysokości 135,30 zł płatnych do 15 dnia każdego miesiąca kalendarzowego, poczynając od miesiąca następującego po miesiącu, w którym uprawomocni się orzeczenie z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia w terminie płatności którejkolwiek z rat. Określając wysokość rat należało uwzględnić z jednej strony możliwości finansowe pozwanej (emerytka z dochodem poniżej

wynagrodzenia minimalnego) oraz to, że płatność w ratach umożliwi pozwanej dobrowolne wykonanie wyroku, a z drugiej – okoliczność, że taki sposób rozłożenia na raty zapewni optymalne zaspokojenie strony powodowej.

Rozkładając zobowiązanie pozwanej na raty należało też dookreślić kwestię odsetek, bowiem rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70 (OSNCP 1971, nr 4, poz. 61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie pogląd ten w pełni podzielił, albowiem „należy mieć na uwadze, że podstawą materialnoprawną żądania przez wierzyciela odsetek jest bądź opóźnienie się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby było ono następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.), bądź zwłoka dłużnika (art. 481 § 3 k.c.). Wskutek rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty terminy spłaty ratalnych świadczeń są od tej chwili inne, późniejsze. Leżące zatem u podstaw odsetek zdarzenia w postaci opóźnienia lub zwłoki przestały z mocy konstytucyjnego wyroku istnieć co do ratalnych świadczeń w okresie od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W konsekwencji w wymienionym dopiero co okresie wierzycielowi nie przysługują odsetki z braku materialnoprawnej przesłanki w postaci opóźnienia lub zwłoki. Ten materialny skutek w dziedzinie odsetek następuje ex lege w razie rozłożenia świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. Trwa on jednak tylko do daty płatności poszczególnych rat, od tej bowiem chwili mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące odsetek w razie opóźnienia lub zwłoki” (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20.09.1970 r., sygn. III PZP 11/70). Z powyższych względów o odsetkach orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku, gdzie z jednej strony zasądzono należne i dochodzone przez powoda odsetki do dnia wyrokowania, a z drugiej przewidziano odsetki za opóźnienie w płatności każdej z rat.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c., uznając, że na przyznane od pozwanej na rzecz powoda koszty w wysokości 1.000 zł złożyły się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł. O powyższym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku. Sąd przy tym nie znalazł podstaw do odstąpienia od w/w zasady odpowiedzialności za wynik procesu, albowiem zaakcentować należy, że pozwana zaciągnęła w krótkim czasie dwie pożyczki, jednocześnie nie potrafiąc jednoznacznie w toku przedmiotowej sprawy doprecyzować na jaki cel mają być przeznaczone środki, pochodzące z tychże pożyczek. Z jednej strony bowiem pozwana wskazywała, że pożyczki zaciągnięte były na transport ciała zmarłej matki do W., z drugiej zaś strony podniosła, że środki pochodzące z owych pożyczek miały być przeznaczone na remont samochodu siostry. Tak ukształtowana postawa pozwanej, przy uwzględnieniu sytuacji prawnej wierzyciela, zmuszonego do egzekwowania należności w drodze złożonego pozwu, nie stanowi podstawy do odstąpienia od zasady orzekania o kosztach z art. 98 k.p.c. W myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu koszty postępowania pokrywa bowiem ten, który proces przegrał. W wyjątkowych sytuacjach sąd może od tej zasady odstąpić. W twierdzeniach wskazanych przez pozwaną sąd nie dopatrył się szczególnych okoliczności uprawniających do odstąpienia od wymienionej zasady.